

РЕШЕНИЕ

№ 132

гр. Монтана, 10.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – МОНТАНА, ВТОРИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: КРАСИМИР СЕМОВ

при участието на секретаря ТОДОРА ВЛ. ЙОРДАНОВА
като разгледа докладваното от КРАСИМИР СЕМОВ Административно наказателно дело № 20231630200410 по описа за 2023 година

Производството е по чл.59, ал.1 и сл. от ЗАНН (изм., бр.109 от 2020г., в сила от 23.12.2021г.).

С Наказателно постановление № 12-2300028/15.03.2023г. на Директор Дирекция "Инспекция по труда" гр.Монтана на Г. Д. К., ЕГН *****, с посочен съдебен адрес в гр.Я, чрез адв.И. И. Я. от АК - Я, в качеството му на длъжностно лице - ръководител взривни работи, е наложено административно наказание - ГЛОБА в размер на 1000 (хиляда) лева, за административно нарушение по чл.16, ал.1, т.7 от Закон за здравословни и безопасни условия на труд (ЗЗБУТ) вр. с чл.384, т.2 от Правилник по безопасността на труда при взривни работи (ПБТВР), санкционирано на основание чл.416, ал.5 вр. с чл.413, ал.2 от КТ.

Недоволен от Наказателното постановление, Г. Д. К., чрез адв.И. И. Я. от АК - Я, надлежно упълномощен, моли да бъде отменено. Претендират се и разноси.

Въззиваемата страна чрез процесуален представил ст. юрисконсулт СК, чрез изложени доводи и в писмена защита, моли да се потвърди НП и да се присъди юрисконсултско възнаграждение.

Доказателствата по делото са писмени и гласни. Съдът като ги обсъди

във връзка с доводите на страните, намира жалбата за допустима, но неоснователна.

Жалбата е допустима тъй като е подадена в законния срок.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

При извършена проверка по спазване на трудовото законодателство на 01.02.2023г. в 10:00 часа, в обект КАРИЕРА Долна Вереница било установено, че Г. Д. К. в качеството си на ръководител взривни работи е допуснал на работната площадка да работи лицето СБП, ЕГН *****, с взривни материали, без необходимата правоспособност – взривник. Обектът бил проверен заради подаден анонимен сигнал, че на кариерата в с.Долна Вереница ще работят лица без трудови договори. Жалбоподателят Г. Д. К., е управител на „Г“ ЕООД, ЕИК ХХХ (видно и след справка с ТР), на която Дирекция ИТ - Монтана е издала разрешение за извършване на технологични взривни работи за цялата 2023г., до 31.12.2023г. Технологичните взривявания се извършват на определен период, след като бъде направена заготовка и след това фирма „Г“ извършва взривяването. По време на проверката на 01.02.2023г. на обекта – кариерата в с.Долно Вереница, били управителят на фирма „Г“ ЕООД жалбоподателя Г. Д. К. и още четири лица. В системата на ГИТ се съдържа информация за всички лица, които притежават правоспособност за ръководител взривни работи, проектант взривни работи и взривник. От данните на системата, се установило, че лицето СБП, ЕГН ***** не притежава правоспособност за „взривник“, която се заверява за срок от две години. По време на проверката, жалбоподателя К. казал, че лицата, които не са работници на фирмата която представлява, имат граждански договори. Другите, от общо четирите лица, открити на обекта, освен К., били работници на фирмата, която поставяла взривните материали. Св.М. К. П. – гл. инспектор към Дирекция „ИТ“ – Монтана се свързал с въпросната фирма, която потвърдила, че лицата притежават правоспособност за „взривник“. Лицата П и Х били допуснати в зоната на взривното поле, като лицето П придържал маркуч на т.а., по който се вливало взривното вещество в отвори, преди да започне проверката от представителите на Дирекция „ИТ“ – Монтана.

По време на проверката на 01.02.2023г. бил съставен КОНСТАТИВЕН

ПРОТОКОЛ, в който лицето СБП посочил, че е работник на фирма „Г“, на граждански договор. За извършената проверка бил изготвен протокол № ПР 2303876/08.02.2023г. връчен на 09.02.2023г., лично на К..

На 24.02.2023г. св.М. К. П., в присъствието на св.П. С. А. и св.Л. К. Р. – инспектори в Дирекция ”ИТ” – Монтана, съставил спрямо жалбоподателя Г. Д. К. в качеството му на длъжностно лице – ръководител взривни работи, АУАН № 12 – 2300028 за нарушение по чл.16, ал.1, т.7 от ЗЗБУТ вр. с чл.384, т.2 от ПБТВР. На 06.03.2023г. К. подал писмено възражение против АУАН в Дирекция „ИТ“ – Монтана, вх. № 23020871, твърдейки, че фактическата обстановка посочена в АУАН не отговаря на истинското положение. Тъй като К. от дълго време се занимава с извършване на пробивно-взривни работи (ПВР) в различни находища из Република България, то в началото на месец ноември лицето С П се свързал с него и му свел до знанието, че същият е началник на военно формирование и същевременно е докторант към НВУ „Васил Левски“, като тема за докторската му дисертация е „Изследване на изменението на техническото състояние на боеприпасите при продължителни срокове на съхранение“. Обяснил, че има нужда от съдействие чрез предоставяне на достъп до наблюдаване в непосредствена близост на ПВР, като това е свързано с научната му дейност - запознаване с новостите във взривното дело, както и дейности при взривявания при наличие на вода в сондажите и други подобни теми. К. се съгласил да му съдейства като му осигурил достъп да наблюдава от безопасно разстояние процеса на сондиране и залагане на взривни вещества при някои от дейностите в тази сфера. За целта П отправил официална молба към дружеството, което К. представлява, като приложил към нея и копие от докладна записка от Постоянния секретар на отбраната до министъра на отбраната, с което се предлага на майор П да бъде разрешено да се подготви за придобиване на образователна и научна степен „Доктор“ по посочената тема. Към молбата приложил и удостоверения за проведени от него курсове на обучения в областта на боравенето с боеприпаси, с които му е давано правото да извършва и ръководи взривни работи на открито и е придобил други компетентности в тази сфера. В края на месец януари К. уведомил П, че планира на 01.02.2023г. да извършва ПВР на кариерата в с.Долна Вереница, община Монтана. Същият му съобщил, че ще дойде на посочената дата на кариерата, за да наблюдава дейността. На 01.02.2023г. П пристигнал на кариерата, придружен от лицето П Х, който

шофирал автомобила, с който са се придвижвали до кариерата.

Тъй като лицата влезли в територията на кариерата, същите били инструктирани от Началника на кариерата и били вписани в книгата му за инструктаж. К. лично в качеството си на ръководител на взривните работи, също инструктирал лицата за мерките за безопасност при извършване на ПВР и ги запознал с естеството на работа и планираните мерки за безопасност.

К. посочва във възражението, че нито едно от лицата не е имало какъвто и да е достъп до взривни материали, детонатори и боевици, а камо ли да работи с тях. Те бяха само наблюдатели на действията, които извършвал К.. Лицето Х, което било придружител на П нямал научен интерес към дейността, дори бил на доста сериозно отстояние, наблюдавал от далеч и не е докосвал нищо в кариерата. П в един момент поел от ръцете на К. маркуча с емулсията, тъй като държал да се убеди в непосредствена близост как се осъществява дейността по „продухване“ на сондажа и дали водата излиза от сондажите при тази дейност. Дори и с това си действие същият не се е докосвал до взривно вещество, тъй като емулсията на този етап не е взривно вещество.

Видно от горното, действителната фактическа обстановка не отговаря на така изнесената такава в двата АУАН - АУАН № 12-2300028/24.02.2023г. и АУАН № 12-2300029/24.02.2023г. Поради което К. счита, че евентуални НП по тези актове ще бъдат неправилни и незаконосъобразни. За доказването на изложените факти, К. приложил копия от описаните по-горе документи към възражението си. Възраженията на К. били резолирани за ст. юрисконсулт СК за становище.

На базата на изготвения АУАН № 12 – 2300028/24.02.2023г., и всички други доказателства събрани в рамките на АНП, Директор Дирекция ”ИТ” – Монтана, като административно-наказващ орган (АНО), намерил, че Г. Д. К., в качеството на длъжностно лице – ръководител взривни работи, е извършил административно нарушение по смисъла на чл.16, ал.1, т.7 от ЗЗБУТ и чл.384, т.2 от ПБТВР, и издал обжалваното НП на основание чл.413, ал.2 КТ налагайки ГЛОБА в размер на 1000 (хиляда) лева.

В жалбата против процесното НП, изготвена и подадена от упълномощено лице – адв.И. Я. от АК - Я, синтезирани са наведени следните възражения:

В края на месец януари майор П е уведомен от К., че е планирал на 01.02.2023г. да извърша пробивно-взривни работи на кариера в с.Долна Вереница, община Монтана. Същият му съобщава, че ще дойде на посочената дата на кариерата, за да наблюдава дейността. На 01.02.2023г. майор П пристигна на кариерата, придружен от П Х, който е шофирал автомобила, с който са се придвижвали до кариерата.

Тъй като лицата влизат в територията на кариерата, същите са инструктирани от началника на кариерата и са вписани в книгата му за инструктаж. К. в качеството си на ръководител на взривните работи, също е инструктирал лицата за мерките за безопасност при извършването от него ПВР и ги е запознал с естеството на работа и планираните мерки за безопасност.

От фактите по делото е видно, че няма никакви данни, което и да е от тези две лица да е имало какъвто и да е достъп до взривни материали, детонатори и боевици, а камо ли да работи с тях. Същите само са били наблюдатели на действията, които е извършвало компетентното лице - взривник Г. К.. Лицето Х, което е придружител на П и е нямал научен интерес към дейността, дори е бил на доста сериозно отстояние от работната площадка и не е докосвал нищо в кариерата. П в един момент е поел от ръцете на К. маркуч с емулсия, тъй като е държал да се убеди в непосредствена близост как се осъществява дейността по „продухване“ на сондажа и дали водата излиза от сондажите при тази дейност. Дори и с това си действие същият не се е докосвал до взривно вещество, тъй като емулсията на този етап не е взривно вещество.

Съставителят на АУАН е отбелязал, че лицето „работи“ на работната площадка. От това сказуемо в изречението не става ясно точно какво е имал предвид актосъставителят. Тук възниква въпросът за наличието на две хипотези.

Едната е, че евентуално актосъставителят е имал предвид, че лицето П извършва трудова престация към „Г“ ЕООД, тъй като е назначено на някаква длъжност в това дружество, но е допуснат на работната площадка да изпълнява трудовите си задължения без да има право на това - няма необходимата правоспособност. Т.е. за актосъставителят трябва да са възникнали някакви негови собствени възприятия, че конкретното лице

осъществява конкретни трудови функции на конкретно работно място при наличието на действащи трудовоправни отношения (ТПО) между двете страни. Но ако това е имал предвид актосъставителят, то не би ли трябвало в съответствие с изискванията на чл.42, ал.1 от ЗАНН всички тези обстоятелства да бъдат описани в АУАН? За да е спазено императивното изискване на чл.42, т.4 от ЗАНН по отношение на АУАН, съответно чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН по отношение на НП, в тези два документа следва да е извършено описание на нарушението, чрез посочване на датата и мястото, където същото е извършено, както и на обстоятелствата, при които е било осъществено. Това описание следва да е достатъчно ясно и пълно, както и да е сторено по такъв начин от наказващият орган, че в същото да се съдържат всички съставомерни признаци от обективна страна на посоченото в закона нарушение, които да са конкретизирани чрез конкретното им проявление в съответния случай - конкретно извършените от служителя действия или осъщественото от него бездействие и по какъв начин се е проявило то в обективната действителност. Т.е. необходимо е да бъде посочена длъжността, по която лицето П е осъществявал трудовоправните си отношения с дружеството и чрез какви точно фактически действия ги е осъществявал. За да може да се установи безспорно, че при извършването на тези свои задължения е необходимо наличието на специалната правоспособност. Въпреки че по делото няма данни за реалното реализиране на тази хипотеза, в полза на нейната вероятност стои и фактът, че не е образувано административно-наказателно производство, че лицето е осъществявало трудова дейност към дружеството без наличие на трудов договор. Кое то предполага наличието на ТПО. Но само се предполага, без това да е изяснено и доказано от АНО.

Другата хипотеза е, че зад глагола „работи“ се крие извършване на някаква конкретна дейност, обаче неизвестно каква и в чий интерес. Това е така, тъй като нито в АУАН, нито в НП не е уточнено точно с какви характеристики е тази „работа“, дейности с какви физически проявления и целен резултат от нея се изразява тя. При един евентуален разпит на проверяващите лица ще се установи, че при появата им в кариерата майор П е държал един маркуч, по който е текла емулсия, а Х е стоял с ръце в джобовете на достатъчно далечно разстояние от полето със сондажи. Дали тези техни действия биха могли да се възприемат като вид „работа“ е въпрос

на доста сериозно въображение и известно количество предубеденост. И в заключение, ако се приеме една такава хипотеза – за извършване на „работа“ извън договорени елементи на трудово правоотношение, с установена многократност и повторяемост на дължими операции, установени конкретно работно време, отпуски, почивки, положение на йерархическа зависимост на работника от работодателя, то това би означавало, че майор П е „работил“ без наличие на някакво правоотношение - трудово или гражданско. А тогава защо тези установени факти не се следват от административно-наказателно производство по установяване на нарушение за липса на валиден трудов договор? Дори и да става въпрос за наличие на някакъв вид възлагане на определена конкретна дейност (като подвид на договор за изработка - т.н. граждански договор), то за пълнотата при изясняване на фактите и обстоятелствата по установяване на нарушението, от страна на актосъставителя би трябвало да бъдат в пълнота изяснени въпросите, свързани с това за каква точно работа е наето лицето, за да се прецени дали същото има отношение към извършваните ПВР от Г. К., или не.

Каквато и да е действителната хипотеза в конкретния случай, то съществува съществена непълнота в описание на всички обстоятелства при извършване на нарушението относно неговата фактическа обусловеност и съответно в неговата съставомерност. За да се защити наказаното лице е необходимо в АУАН и НП обективно, всестранно и пълно да са отразени фактическата обстановка на база на събраните доказателства относно действителните причини за присъствието на конкретното лице на конкретното място и какви са неговите конкретни функции спрямо процеса на извършване на взривните работи - дали ги е осъществявал във вид на престации по трудов или граждански договор или просто е присъствал в качеството на някакво трето лице, което няма никаква причастност към организацията и извършването на ПВР.

Липсата на пълно, точно и ясно описание на нарушението, непосочването на всички относими към съставомерността факти и на обстоятелствата, при които нарушението е извършено, винаги съставляват съществени процесуални нарушения, тъй като пряко рефлектират върху правото на защита на нарушителя. Липсата на факти, касаещи съставомерни признаци на нарушението, ограничава и съда от възможността да прецени има ли извършено нарушение, правилно ли е било квалифицирано същото и

правилно ли е бил приложен материалния закон. Недопустимо е факти, касаещи съставомерни признаци на нарушението да се установяват едва в с.з., тъй като същите императивно следва да присъстват в НП. Видно от материалите по преписката така и не става ясно какво точно и в какво му качество лицето П присъства на работната площадка и какво всъщност като конкретизация представлява глагола „работи“.

АНО правилно е отделил място в НП да упомене за представените възражения срещу констатациите в АУАН и да ги обсъди, но самото обсъждане е непълноценно и логически напълно неадекватно към съдържанието на самото възражение. В НП е заложено твърдението, че възражението и представените доказателства са свързани с представяне и доказване на теза за наличието на необходима правоспособност на лицето П да извършва ПВР. Такова твърдение изобщо не е изтъквано във възражението. Цялата теза, подкрепяна от представените с възражението доказателства не са свързани с наличието или липсата на правоспособност на лицето, тъй като същото не е „работило“ по време на извършване на проверката и съответно не се нуждае от такава правоспособност. Същността на възражението касае именно последното - лицето не е „работило“ на кариерата, не е участвало в извършването на ПВР, а само е наблюдавало самото извършване с цел да придобие данни, свързани с изготвяния от него докторат, който пряко има отношение към дейността, осъществявана от Г. К.. Доказателствата, приложени към възражението просто потвърждават, че майор П има интерес да придобие достоверни емпирични данни, свързани с неговата научна дейност, а не че има „необходимата правоспособност“.

Съвсем отделен е въпросът, че по никакъв начин нито съставителят на АУАН, нито АНО указват каква би трябвало да е тази правоспособност и не са посочени нормативните актове, които я уреждат. В споменатия чл.384, т.2 от Правилник за безопасността на труд при взривни работи се казва, че ръководителят на взривни работи е длъжен да допуска до работа с взривни материали само лица, които имат право на това, но никъде в АУАН и НП няма препратка към това кои лица имат право да бъдат допускани до такава работа и каква е точно „необходимата правоспособност“. В случая наказаното лице не е в състояние да разбере за какво е наказан, защото не е наясно в какво се състои тази „необходима правоспособност“, за която се говори в НП,

как тя се придобива и защо липсата ѝ влече подобно незаконосъобразно поведение от негова страна. Това също грубо нарушава правото на защита на лицето и е самостоятелно основание за отмяна на НП.

Съгласно чл.7 от ЗНА Правилникът е нормативен акт, който се издава за прилагане на закон в неговата цялост, за организацията на държавни и местни органи или за вътрешния ред на тяхната дейност. Очевидно е от съдържанието на Правилника по безопасността на труда при взривните работи, че той не отговаря на тези критерии. Характерът на акта не следва автоматично от наименованието му. Чл.37 от ЗНА предвижда, че Законите, постановленията на Министерския съвет и нормативните актове на министрите и на ръководителите на други ведомства се обнародват в Държавен вестник. Правилникът за безопасността на труда при взривните работи се издава от министъра на труда и социалната политика, защото това му задължение е закрепено в чл.276, ал.1 от КТ. Нормата на чл.276, ал.6 от КТ сочи, че заповедите за утвърждаване на правилата по ал.2 и 3 се обнародват в "Държавен вестник", а правилата се издават от органа, който ги е утвърдил. В случая само заповедта за утвърждаване е обнародвана в Държавен вестник - обн. ДВ, бр.3 от 10.01.1997г. Чл.5, ал.5 от Конституцията на Република България сочи, че всички нормативни актове се публикуват. Те влизат в сила три дни след обнародването им, освен когато в тях е определен друг срок. В случая обаче има необнародван правилник, което е пречка същият да добие характер на нормативен, задължителен за спазване акт, който е част от законодателството. А обнародването на самата заповед в никакъв случай не означава, че е обнародван и правилникът. Само за пълнота отбелязваме, че нормата на чл.276, ал.6 от КТ не може да дерогира нормата на чл.5, ал.5 от Конституцията, тъй като не е предвидена възможност в самата Конституция за изключения от правилото за обнародване. Освен това тази норма на чл.276, ал. 6 не създава друг ред, а просто въвежда още едно задължение за издателя на правилника да обнародва и заповедта, с която е утвърдил въпросните правила. В Държавен вестник е публикувана единствено Заповед № 294/28.12.1996г. на Министъра на труда и социалните грижи, с която Правилникът е утвърден, съгласно изискването по чл.276, ал.6 от КТ, което обаче не представлява обнародване по см. на чл.5, ал.5 от Конституцията на РБ, тъй като чл.40 от ЗНА регламентира, че обнародването трябва да възпроизвежда буквално текста на заверения препис от

нормативния акт. Очевидно публикуването само на заповедта, с която е утвърден правилникът, без да се съдържа текста на нормативния акт, не изпълнява изискването по чл.40 от ЗНА.

Доколкото от една страна Правилникът за безопасността на труда при взривните работи не е обнародван по надлежния ред, а от друга, както беше посочено, необнародването в ДВ представлява липса на елемент от фактическия състав по издаването на нормативния акт, същият не съществува в правния мир като нормативен акт, не е влязъл в сила, не може да породи правни последици и съответно няма как да създаде правила за поведение, които да са задължителни за изпълнение и с които да се съобразяват правните субекти, съответно няма как неизпълнението на необнародван нормативен акт да се квалифицира като нарушение на законодателството и да се приложат материалноправните последици, с които законът свързва извършването на такова нарушение.

Макар този правилник да не е нормативен акт, следва да се отбележи, че в НП е изрично посочено, че е извършено нарушение на чл.16, ал.1, т.7 от Закона за здравословни и безопасни условия на труд във връзка с чл.384, т.2 от Правилника. Посочената норма от закона сочи, че „При осъществяване на дейността за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд работодателят е длъжен да не допуска до местата, където съществува сериозна или специфична опасност за здравето и живота, лица, които не са подходящо обучени, инструктирани и екипирани.“ Оттук възникват отново две посоки за разсъждение при проверка на законосъобразността на НП.

От една страна съставът на чл.384, т.2 от Правилника гласи „Ръководителите на взривни работи са длъжни да организират и осигуряват...допускането до работа с взривни материали само на лица, които имат право на това.“ В случая не е налице пълно припокриване на съставите на двете норми, тъй като законът предвижда наличието на едно допълнително изискване - „които не са подходящо обучени, инструктирани и екипирани“. Това предполага, че съставът на административното нарушение включва не само допускането на лице на място, където съществува сериозна или специфична опасност за здравето и живота, но и тези лица следва да не са подходящо обучени, инструктирани и екипирани. В обжалваното наказателното постановление обаче изпълнителното деяние на вмененото на

Г. К. административно нарушение е описано единствено като „допуснал на работната площадка да работи лицето СБП с взривни материали без необходимата правоспособност - взривник”, без да е посочено дали това лице е било подходящо инструктирано и екипирано.

От друга страна най-важният субективен елемент на нормата на чл.16, ал.1, т.7 от Закона за здравословни и безопасни условия на труд е, че за да бъде тя съставомерна, наказаното лице трябва да е безспорно установено, че е „работодател“ по смисъла на легалното определение, заложено в § 1, т.1 от ДР на КТ, към която ни препраща §1, т.2 от ДР на ЗЗБУТ, а именно: „Работодател“ е всяко физическо лице, юридическо лице или негово поделение, както и всяко друго организационно и икономически обособено образувание (предприятие, учреждение, организация, кооперация, стопанство, заведение, домакинство, дружество и други подобни), което самостоятелно наема работници или служители по трудово правоотношение, включително за извършване на надомна работа и работа от разстояние и за изпращане за изпълнение на работа в предприятие ползвател“.

Както стана дума и по-горе в жалбата, по делото няма никакви данни наказаното лице да е наел П по трудово правоотношение със сключен трудов договор, на определена длъжност, с определена длъжностна характеристика и т.н. В този смисъл по никакъв начин наказаното лице не може дори да се предположи, че има фигурата на „работодател“ спрямо П, съгласно легалното определение за такъв. Нещо повече, не само че няма доказателства за това, а и от всичките данни по административно-наказателната преписка, включително и видно от крайния акт - НП, Г. К. е наказан като физическо лице - ръководител на взривни работи, а не като работодател. А нормата, за която се твърди, че е нарушена - чл.16, ал.1, т.7 от ЗЗБУТ касае императивно единствено и само задължения на работодател.

Материалният закон е приложен неправилно и при констатиране на липсата на предпоставки за прилагане на чл.28 от ЗАНН. Съгласно Тълкувателно решение № 1 от 12.12.2007г. на тълк. н. д. № 1/2005г. на ВКС, преценката „маловажност на случая“ подлежи на съдебен контрол. В неговия обхват се включва и проверка за законосъобразност на преценката на чл.28 от ЗАНН. Горееизложеното налага задължение за съда да провери дали са налице предпоставките на чл.28 от ЗАНН. В ЗАНН не са предвидени критерии за

определяне кое деяние следва да се счита маловажно по смисъла на чл.28 от ЗАНН. Но при определяне на наказанието, наказващия орган следва да изхожда от съвкупността от смекчаващите и отегчаващи вината обстоятелства, при които е извършено нарушението, подбудите на нарушителя и тежестта на деянието. Съгласно чл.11 от ЗАНН по въпросите за вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, се прилагат разпоредбите на Общата част на Наказателния кодекс, доколкото в ЗАНН не е предвидено друго. По смисъла на чл.93, т.9 от НК маловажен случай е този, при който извършеното с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение в обикновените случаи от съответния вид. Определяща е степента на обществена опасност на нарушението, стойността на вредите, кръга на засегнатите интереси, времетраенето на нарушението и значимостта на конкретно увредените отношения. В тази връзка моля да извършите контрол за наличието или липсата на основание за прилагането на чл.28 от ЗАНН.

Към писменото становище, част от молба, получена по ел. поща, от пълномощника на жалбоподателя адв.Я. от АК – Я, е приложена справка за действащите трудови договори с „Г“ ЕООД към 01.02.2023г., като сред посочените лица не фигурират лицата С П и П Х.

В рамките на съдебното следствие пред въззивния съд (с оглед вида дело), св.М. К. П., св.П. С. А. и св.Л. К. Р., поддържат посочените обстоятелства в АУАН. Св.М. К. П. прави следните уточнения – проверката се извърши на 01.02.2023г. в 10:00 часа и е извършена по повод постъпил сигнал в Инспекция по труда – Монтана. Проверката е по трудовото законодателство, а обектът е кариера с.Долна Вереница. Сигналът е анонимен, Директорът ми го даде и в него беше записано, че на територията на кариерата в с. Долна Вереница ще работят лица без трудови договори. Ние с инспектор П. С. А. отидохме в кариерата. На кариерата беше управителят на фирма „Г“ ЕООД Г. Д. К.. На същата фирма Инспекция по труда - Монтана е издала разрешение за извършване на технологични взривни работи за цялата 2023 година, до 31.12.2023г. Технологичните взривявания се извършват на определен период, след като бъде направена заготовката и след това фирма „Г“ извършва взривяването. На този ден като отидохме с колежката А. на взривното поле бяха

ръководител взривни работи Г. Д. К. и още четири лица. В системата на ГД „ИТ” има всички лица, които имат правоспособност за ръководител взривни работи, проектант взривни работи и взривник. След като влязохме в системата на ГД „ИТ” се установи, че въпросното лице С Б П, ЕГН ***** няма заверена правоспособност „взривник”. Трябва да отбележа, че правоспособността се заверява на две години. Такъв документ не беше представен в Инспекция по труда - Монтана за въпросното лице. При разговор с ръководител взривни работи К. той каза, като попълни констативния протокол, че те са на граждански договор. Другите две момчета бяха представители на фирмата, която беше поставила взривните материали, които са работници на въпросната фирма. Аз се свързах с въпросната фирма и те казаха, че въпросните две лица имат правоспособност „взривник”. Другите две лица не са служители на „Г”, те идват само да поставят взривните материали с камион, това е фирмата, която поставя взривните материали. Фирма „Г” извършва взривяването, а другите двама, които са били там те са само по поставянето на взривните вещества. При даването на разрешителното от Инспекция по труда - Монтана за извършването на технологични взривни работи задължително се описват и складовете, в които се съхраняват взривните материали. По сигнал е извършена проверката и сигналът съдържащо общо взето информация, че на кариера с.Долна Вереница ще работят лица без трудови договори. П и Х бяха допуснати в зоната на взривното поле и там единият въпросният господин П придържаше маркуча на товарния автомобил, по който се вливаше взривното вещество в отворите и аз като отидох там спряха работа, защото трябваше да ги опишем. Въпросната фирма не е упълномощена да извършва такова обучение. Такова обучение се извършва във НВУ „Васил Левски” гр.Велико Търново за ръководител взривни работи и съответно проектант взривни работи първа и втора степен. Аз съм ходил във НВУ „Васил Левски” за заверяване правоспособността взривни работи и такива неща се извършват на полигона на военното училище, а тук той няма пълномощно да извършва тези обучения. Взривната дейност е изключително сериозно нещо и в никакъв случай подобни експерименти, че лицето имало нужда от непосредствена близост според мен не може по този начин да се осъществява тази близост. След като лицето П е докторант към НВУ „Васил Левски” това висше

учебно заведение разполага със специален полигон, където докторантите да имат непосредствена близост до взривната дейност.

Като се имат предвид показанията на св.П. и св.А., (св.Р. е само свидетел при съставяне на АУАН), които настоящия съд кредитира, като обективни, настоящия съд намира, че нарушението по чл.16, ал.1, т.7 от ЗЗБУТ вр. с чл.384, т.2 от ПБТВР е доказано за извършено, както от обективна, така и от субективна страна. Въззивният съд (имайки предвид вида дело), не споделя доводите по приложението на закона от пълномощника на жалбоподателя адв.И. Я. от АК – Я, споделя доводите изложени в писменото становище от ст. юрисконсулт СК и намира, че не е нарушен материалния закон и административно – производствените правила както при съставяне на АУАН, така и при издаване на обжалваното НП. Първоначално наведеното искане с жалбата да бъдат разпитани при довеждане лицата П и Х, не се поддържа с молбата, в която са изложени доводи по същество, поради и което съдът не се произнесе в тази насока.

Относно термина „работи“ посочен в АУАН и НП и твърдението, че не е посочена длъжността на лицето СБП, следва да се има предвид посоченото „взривник“ и доказаната липса на правоспособност за това у лицето П. Това, че не е посочено в АУАН и НП, че към момента на проверката на 01.02.2023г. в 10:00 часа лицето С П е работил на кариерата в с.Долно Вереница, придържайки маркуч по който се вливало взривно вещество в отворите, е пропуск, но по разбиране на настоящия съд несъществен, защото е приложима разпоредбата на чл.53, ал.2 от ЗАНН - „Наказателно постановление се издава и когато е допусната нередовност в акта, стига да е установено по безспорен начин извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина“. В Констативния протокол от 01.02.2023г., собственоръчно С П е отразил, че работи на кариерата в с.Долна Вереница на граждански договор. И оттук изцяло необосновани и недоказани са доводите относно твърдението, че П като докторант е искал само да има достъп до ПВР и да придобие достоверни данни свързани с неговата научна дейност, като в тази насока настоящия съд кредитира показанията на св.М. К. П., който посочва, че за тази цел НВУ „ВАСИЛ ЛЕВСКИ“ има специален полигон, пригоден специално за такива цели. Според настоящия съд не е допуснато съществено процесуално нарушение, което да е ограничило правото на защита на санкционираното длъжностно лице К., защото видно от данните по

делото, жалбоподателя е реализирал в пълнота правата си, като е възразил против АУАН, дадена му е преди това възможност да представи съответните документи и много добре е бил запознат, с резултатите от извършената проверка и обстоятелствата на нарушението. Изискващата се правоспособност е ясно отразена в АУАН и НП. ПРАВИЛНИКЪТ по безопасността на труда при взривните работи, Утвърден със Заповед № 294 от 28.12.1996г., обн., ДВ, бр.3 от 10.01.1997г., в сила от 1.07.1997г. е обнародван в ДВ и това е видно от правната система АПИС, порази което не се споделят наведените доводи за нарушение на ЗНА и Конституцията на РБ. Липсата на посочване, че П не е подходящо обучен, инструктиран и екипиран, термини посочени в разпоредбата на чл.16, ал.1, т.7 от ЗЗБУТ, също не е нарушение, защото настоящия съд не тълкува посочената разпоредба по начина по който го прави адв.Я., приемайки, че е пълно и точно посочено липсата на необходимата правоспособност – „взривник“, без чл.16, ал.1, т.7 от ЗЗЗУТ да изисква едновременно доказуемост и отразяване на „обучен, инструктиран и екипиран“. Жалбоподателят К. не е санкциониран съгласно чл.413, ал.2 от КТ в качеството му „работодател“ като управител на „Г“ ЕООД, ЕИК ХХХ, гр.Велико Търново, а в качеството му на длъжностно лице – ръководител взривни работи, по смисъла на цитираната санкционна разпоредба.

Съгласно чл.384, т.2 от Правилника по безопасността на труд при взривни работи, издаден на основание чл.276, ал.1 от КТ – „Ръководителите на взривни работи са длъжни да организират и осигуряват: 2. допускането до работа с взривни материали само на лица, които имат право на това. Според настоящия съд това е основното нарушение, което е установено и допуснато на 01.02.2023г. на кариерата в с.Долна Вереница от длъжностното лице – ръководител взривни работи жалбоподателя Г. Д. К., в неспазване и на разпоредбата на чл.16, ал.1, т.7 от ЗЗБУТ, където са отразени част от състава и обстоятелства на установеното нарушение, но не и субекта на АНО, който в случая е посочен в чл.384, т.2 от ПБТВР. Настоящият съд не споделя доводите за допуснати нарушения по чл.42 и чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН, правилно е приложен материалния и процесуален закон.

В обобщение според настоящия съд при установяване на административното нарушение по чл.16, ал.1, т.7 от ЗЗБУТ вр. с чл.384, т.2 от

ПБТВР, относно лицето СБП, ЕГН *****, не са допуснати съществени процесуални нарушения, в т.ч. такива от рода на посочените в жалбата, спазени са изискванията на ЗАНН и КТ при съставяне на АУАН и впоследствие при изготвяне на обжалваното НП.

Не са налице и условията за приложение на чл.415в, ал.1 КТ, тъй като доказателства по делото не са в тази насока. Процесното нарушение няма правни и фактически основания да се квалифицира като маловажно, като специалната разпоредба на чл.415в от КТ изключва обсъждането и приложението на общата разпоредба на чл.28 от ЗАНН. Процесното нарушение е със значителна обществена опасност, която според настоящия съд изключва квалифицирането му като „маловажно“.

Настоящият съд намира, че с наложеното по размер административно наказание ГЛОБА, административно-наказващия орган е съобразил в пълнота обстоятелствата по чл.27, ал.2 ЗАНН, като настоящия съд не установява, да са налице условия за изменение на НП чрез намаляване размера на определеното административно наказание. Съдът констатира, че с оглед тежестта на извършеното административно нарушение, наложеното административно наказание - ГЛОБА в размер на 1000 (хиляда) лева НЕ е завишено по размер, определено е при предвидения минимум по чл.413, ал.2, пр.2 от КТ. Съдът намира, че тежестта на нарушението е значителна, изследвайки конкретната тежест на процесното административно нарушение, съдът намира, че ГЛОБА в размер на 1000 (хиляда) лева е съответна и съобразена със законните изисквания. Съдът намира, че определената като размер ГЛОБА съответства на тежестта на извършеното административно нарушение и е съобразена с разпоредбите на чл.27 от ЗАНН.

С оглед очерталия се изход на делото, в полза на жалбоподателя Г. Д. К., съгласно чл.63д, ал.1 и ал.2 от ЗАНН (Нов – ДВ, бр.109 от 2020г., в сила от 23.12.2021г.), НЕ следва да бъде присъдено поискано чрез адв.И. Я. от АК - Я адвокатско възнаграждение в размер на 480 (четиристотин осемдесет) лева във въззивното производство, като това искане следва да бъде оставено без уважение.

Предвид заявеното искане от пълномощника на въззиваемата страна ст. юрисконсулт СК за присъждане на разноси по делото (юрисконсултско възнаграждение) и с оглед неговия изход, жалбоподателя Г. Д. К., следва да

бъде осъден да заплати на въззиваемата страна сторените разноски за юрисконсултско възнаграждение. Съгласно чл.63д, ал.4 и ал.5 от ЗАНН (Нов – ДВ, бр.109 от 2020г., в сила от 23.12.2021г.) вр. с чл.37 от ЗПП вр. с чл.27е от НЗПП (Нов - ДВ, бр. 59 от 2009г., в сила от 28.07.2009г., изм., бр.74 от 2021г., в сила от 1.10.2021г.), настоящия съд намира, че на ИА „ГИТ” към което ЮЛ се числи Дирекция „ИТ” - Монтана, следва да се присъдят 100 (сто) лева юрисконсултско възнаграждение, отчитайки действителната правна и фактическа сложност на делото.

Предвид горното и на основание чл.63, ал.2, т.5 от ЗАНН (изм., бр.109 от 2020г., в сила от 23.12.2021г.), съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 12-2300028/15.03.2023г. на Директор Дирекция „Инспекция по труда” – гр.Монтана, с което на Г. Д. К., ЕГН *****, с посочен съдебен адрес в гр.Я, чрез адв.И. И. Я. от АК - Я, в качеството на длъжностно лице – ръководител взривни работи, е наложено административно наказание - ГЛОБА в размер на 1000 (хиляда) лева на основание чл.416, ал.5 вр. с чл.413, ал.2, пр.2 от КТ.

ОСЪЖДА жалбоподателя Г. Д. К., ЕГН *****, да заплати на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ гр.София, към което ЮЛ се числи Дирекция „ИТ” – Монтана, разноски по съдебното производство (юрисконсултско възнаграждение) в размер на 100 (сто) лева.

ОСТАВЯ без уважение искането на жалбоподателя Г. Д. К., направено чрез адв.И. И. Я. от АК – Я, за присъждане на сумата 480 (четиристотин осемдесет) лева, представляваща разноски за адвокатско възнаграждение.

Решението може да се обжалва пред АС – Монтана в 14 (четиринадесет) дневен срок от съобщаването му на страните, че е изготвено, на основанията предвидени в НПК, и по реда на Глава дванадесета от АПК.

Съдия при Районен съд – Монтана: _____